

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਐਸ.ਐਸ. ਦੁਲਟ, ਏ.ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਐਮ.ਐਸ. ਗ੍ਰੀਨ ਹੋਟਲ ਅਤੇ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ, ਰਜਿਸਟਰਡ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 154 ਆਫ 1961

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XLVI) - ਧਾਰਾ 6(2) ਕੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਂਪਣ ਕਾਰਨ ਮਾੜੀ ਹੈ-- ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ-- ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ-- ਕੀ ਮਨਮਾਨੇ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕੈਨਲਾਈਜ਼ਡ -- ਅਨੁਸੂਚੀ B ਆਈਟਮਾਂ 49 ਅਤੇ 50-ਸਕੋਪ ਅਤੇ ਦਾ ਅਰਥ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ- ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 6, ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਸ਼ਡਿਊਲ ਵਿੱਚ ਹੀ 49 ਅਤੇ 50 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤੰਦੂਰਵਾਲਿਆਂ, ਲੋਹਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਢਾਬੇਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਖੁਦ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਉਸ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ- 1954 ਦੀ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੋਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸੇਧਾਂ ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਸਨ, ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(2) ਦੁਆਰਾ। ਐਕਟ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰ। 6(2) ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ,

ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਤਕਰਾ ਕਰਕੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ- ਕਿ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਾਲਮ 2 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋੜੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 49 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਨੂੰ ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਢਾਬੇ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 50 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਤੰਦੂਰਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਖਾਣਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ, ਆਦਿ, ਅਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਨੀਤੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। "ਤੰਦੂਰ", "ਲੋਹ" ਅਤੇ "ਢਾਬਾ" ਅਤੇ ਹਲਵਾਈ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਅਰਥ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹ ਜਾਂ ਢਾਬਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ। ਇੱਕ ਹਲਵਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਇੰਦਰਾਜਾਂ ਦੇ ਕਾਲਮ 2 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਢਾਬੇ ਹੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਲੇਖ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ।

ਪੰਜਾਬ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਅਪੀਲ, ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਕੇ.ਐਲ. ਗੋਸਾਈਂ, ਮਿਤੀ 16 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1047 ਆਫ 1960 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕੋ ਪਾਸੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਡੀ.ਐਸ. ਨੇਹਰਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਐਨ.ਐਲ. ਸਲੂਜਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.-ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਰਮ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਅਤੇ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਨ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼

ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਹ ਪੈਪਰਸੂ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 2006, ਬੀ.ਕੇ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੇ ਨੰਬਰ 46 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੋਣਾ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਰਮ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਪਕਵਾਨ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਬਜ਼ੀਆਂ, ਮੀਟ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ, ਦਹੀਂ ਅਤੇ ਦਹੀਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ, ਆਦਿ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦੂਰਵਾਲਿਆਂ, ਲੋਹਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਢਾਬਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਪਰੋਸੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਚਾਹ ਅਤੇ ਮਠਿਆਈਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਰਵਰੀ, 1957 ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1957, ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਦੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਪੈਪਰਸੂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੈਕਸ਼ਨ 6(1) ਨੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। 10 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਇੰਦਰਾਜ਼ ਨੰਬਰ 49 ਅਤੇ 50 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨ:-

ਕਾਲਮ 1.

ਕਾਲਮ 2.

"49. ਤੰਦੂਰਵਾਲਿਆਂ, ਲੋਹਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਢਾਬਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਭਾਰਤੀ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰੀਆਂ।

50. ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(2) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ 23 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ 10 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਦੀ ਇੱਕ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਆਈਟਮਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਪਸਥਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਕਾਲਮ 1.

ਕਾਲਮ 2

"49. ਤੰਦੂਰਵਾਲਿਆਂ, ਲੋਹਵਾਲਿਆਂ ਜਦੋਂ ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਢਾਬਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਢਾਬਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰੀਆਂ ਜਾਂ ਦਿਨਾਰੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਵੇਚਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

50. ਵਸਤੂਆਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆ
ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚਿਆ
ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਨੇ ਸਾਲ 1957-58 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਰਮ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ 5,277.06 nP. ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਲ 1957-58 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤਿਮਾਹੀ ਰਿਟਰਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਫਾਲਟਰ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 (1) (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲਾ ਦਰਜਾ, ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ ਇਸ ਜੁਰਮ ਲਈ 10 ਮਈ 1960 ਨੂੰ 100 ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਆਈਟਮਾਂ ਜਾਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਸੋਧਣ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਬਾਰ ਵਿਖੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਿਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀਆਂ ਆਈਟਮਾਂ 49 ਅਤੇ 50 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਰਮ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ:-

1. ਵਿਕਣ ਵਾਲੇ ਖਾਣੇ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦੂਰਵਾਲਿਆਂ, ਲੋਹਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਢਾਬਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ,
2. ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸਦੀ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹਾ ਅਤੇ ਢੇਬਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਹੈ,
3. ਕਿ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਮਠਿਆਈਆਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ
4. ਕਿ ਉਕਤ ਮਠਿਆਈਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੁੱਧ ਸਵਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਰਮ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਮ ਉਪਾਅ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਫਰਮ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਡੀ.ਐਸ.ਨੇਹਰਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਸਰਜ਼ ਤ੍ਰਿਖਾ ਰਾਮ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1488) ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ 23 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਪਾਅ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਟੈਕਸ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਹਨਤ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ. ਮੈਂ ਕਿਹਾ--

“ਕੈਲਾਸ਼ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ. ਰਾਜ ਅਤੇ ਟਾਟਾ ਆਇਰਨ ਐਂਡ ਸਟੀਲ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਐਸ.ਆਰ. ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬੈਂਚ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਫੂਲਨ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਮਿੱਲ, ਛੇਹਰਟਾ ਬਨਾਮ ਅਸੈਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨਾ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ। , ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਉਪਾਅ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਾਰਕ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਨੁਕਤਾ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ 12 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ 1960 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 778 ਵਿਚ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ, ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਲਗਭਗ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, 1961, ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਕਿ ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਚਾਰ ਉਪਲਬਧ ਸਨ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ ਨਹਿਰਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਮੈਸਰਸ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਲਾਲ-ਸਰੂਪ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਯੂ.ਐਸ. ਨੌਰਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿੱਚ ਫੂਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਿੱਟਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ

ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਝੁਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਸ੍ਰੀ ਨਹਿਰਾ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(2), ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਰਾਹੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਫ਼ਦ ਹੈ। ਆਗਿਆਯੋਗ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਹਮਦਰਦ ਦਾਵਾਖਾਨਾ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਵਿੱਚ, ਡਰੱਗਜ਼ ਐਂਡ ਮੈਜਿਕ ਰੈਮੇਡੀਜ਼ (ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ) ਐਕਟ, 1954 ਦੀ ਧਾਰਾ 3(ਡੀ) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:---

- "3. ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ ਜੇ ਉਸ ਨਸ਼ੀਲੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: -
- (a) ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਗਰਭਪਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਂ ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਗਰਭ ਦੀ ਰੋਕਥਾਮ; ਜਾਂ
 - (b) ਜਿਨਸੀ ਅਨੰਦ ਲਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ; ਜਾਂ
 - (c) ਔਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਹਵਾਰੀ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਸੁਧਾਰ; ਜਾਂ
 - (d) ਨਿਦਾਨ, ਇਲਾਜ, ਘਟਾਉਣਾ, ਇਲਾਜ ਜਾਂ ਰੋਕਥਾਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੈਨਰਲ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੈਕਸ਼ਨ 3 (ਡੀ) ਵਿੱਚ "ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਿਮਾਰੀ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ" ਸ਼ਬਦ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰੋਕ ਧਾਰਾ 3 ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਨੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣੇ ਸਨ। . ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਨੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਭਾਵ, ਇਸਨੇ ਐਕਟ ਦੇ

ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ। ਪੰਨਾ 568 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਹੈ: -

"ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜਦੋਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਉਹੀ ਸੌਂਪੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਵਿਧਾਨ ਲਈ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਫੈਸਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹੜੇ ਤੱਥਾਂ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3(d) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਲਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਾਇਜ਼ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਧਾਰਾ 3 ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। (d) ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਡਰੱਗਜ਼ ਐਂਡ ਮੈਜਿਕ ਰੈਮੇਡੀਜ਼ (ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ 6 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਕੈਦ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕੈਦ ਜੋ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ।

ਸ੍ਰੀ ਨਹਿਰਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(2) ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6 ਉਸ ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਜੋ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਹ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਾਲਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਛੇਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼ਡਿਊਲ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਤੰਦੂਰਵਾਲਿਆਂ, ਲੋਹਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਢਾਬੇਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਕੁਝ ਖਾਣਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਅਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਆਈਟਮਾਂ 49 ਅਤੇ 50 ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ

ਗਈ ਸੀ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਐਂਟਰੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਪਦੰਡ ਦਰਸਾਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਜੇ ਸੇਧਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਹਮਦਰਦ ਦਵਾਖਾਨੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਰਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਾਲਮ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੋੜੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 49 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਨੂੰ ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਢਾਬੇ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਤ ਵਿਕਰੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 50 ਨੂੰ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਹ ਤੰਦੂਰਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਖਾਣਿਆਂ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ, ਆਦਿ, ਅਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਨੀਤੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਹਮਦਰਦ ਦਵਾਖਾਨੇ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 1954 ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਸੇਧਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੇਕਾਰ ਹਨ। ਸੱਪੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6(2) ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 6(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਅਧਿਕਾਰ ਮਾਲ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਕੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਡਰੱਗਜ਼ ਐਂਡ ਮੈਜਿਕ ਰੀਮੇਡੀਜ਼ (ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (ਡੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਵੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਰਚਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਵੇਂ ਅਪਰਾਧ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੰਡ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਮਦਰਦ ਦਵਾਖਾਨੇ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਨਹਿਰਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭਾਰਤੀ ਭੋਜਨ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਿੰਤਾ ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹ ਜਾਂ ਢਾਬਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈ ਜਾਂ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਰੈਸਟੋਰੈਂਟ ਜਾਂ ਹੋਟਲ ਹੈ ਜੋ ਤੰਦੂਰ ਆਦਿ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਕਾਲਮ 2 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਢਾਬਿਆਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। "ਤੰਦੂਰ", "ਲੋਹ" ਅਤੇ "ਢਾਬਾ" ਅਤੇ ਹਲਵਾਈ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਅਰਥ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹ ਜਾਂ ਢਾਬਾ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ। ਇੱਕ ਹਲਵਾਈ

ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਇੰਦਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕਾਲਮ 2 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਤੰਦੂਰ, ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਢਾਬਿਆਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਲੇਖ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ। ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ., ਸ਼ਿਵ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1960 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 778) ਨੇ 12 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ 1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 1488 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਲਈ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 50 ਵਿੱਚ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ" ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ:-

"ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 50 ਵਿੱਚ 'ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ' ਸ਼ਬਦ 'ਹਲਵਾਈ' ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਈਟਮ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੇ ਗਏ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੇ ਲੇਖ ਹਲਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਹਲਵਾਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਸਤੂ ਵੀ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਹਲਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਛੋਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਨੰਬਰ 50 ਅਤੇ ਉਹ ਵੇਚੇ ਗਏ ਹੋਰ ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਈਟਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ *"

"ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਹਿਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਈਟਮਾਂ 49 ਅਤੇ 50 ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਵੇ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫ਼ਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਸ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਰਤੇਜ ਸਿੰਘ, ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ